

CAPITULUM PRIMUM

TERENTIA CURRĒBAT. NOX Rōmae erat et Terentia per obscūrās urbis viās currēbat. Celeriter currēbat. Ante sē umbram vidēbat. Eam sequēbātur. Sed umbra celerius currēbat quam Terentia.

Terentia subitō cōstitit. Via erat vacua et obscūra. Nōn vidēbat umbram quam sequēbātur. Īrāta exclāmāvit: “Ubi es?!”

Terentia currere volēbat, umbram sequī volēbat. Sed urbs et via nimis obscūrae erant.

Terentia circumspexit. Viās et aedēs vidēbat, sed obscūrae erant. Umbrās vidēbat, multās umbrās, sed umbram quam sequēbātur iam nōn vidēbat.

Nox erat obscūra. Periculōsum erat noctū Rōmae forīs esse; Terentia erat sōla et via erat vacua.

Terentia conversa rediit eādē viā quā vēnerat. Ad

caupōnam rediit ē quā tam celeriter paulō ante abierat.

Parvam caupōnae iānuam paulisper intuita est. Iānuā rubra erat. Nōmen caupōnae erat 'Asinā', in quā erant lūmen et calor et multī hominēs. In viā erant tenebrae et frīgus et nūllī hominēs. Terentia sōla erat.

CAPITULUM SECUNDUM

TERENTIA AB OBSCŪRĀ viā abiit et caupōnam intrāvit.
Ad ministrum caupōnae accessit et ita locūta est:
“Salvē. Adulēscēns modo hīc fuit.”

“Fuit,” respondit minister.

“Ex hāc caupōnā,” inquit Terentia, “fūgit.”

“Fūgit,” respondit.

Terentia perrēxit ita rogāre: “Scīsne quis ille sit?”

“Sciō.” inquit minister caupōnae. Tum Terentia subīrāta,
“Age,” inquit, “dīc, quis tandem est?”

Hīc vir cum ānulīs aureīs ad Terentiam accessit et, “Latīnē,”
inquit, “ille nōn intellegit. Graecus est.”

“Ain’ tū?” inquit Terentia. “Nunc intellegō cūr ita mihi
responderit! Latīnē loquī nescit!”

Tum vir cum ānulīs aureīs, “Ita est,” inquit. “Oeneus sum,

caupō sum et haec est mea caupōna! Quid vīs? Vīsne vīnum? Habēmus multa vīna et ea bona! Prōme nummōs.”

“Vīnum,” inquit Terentia, “nōlō. Audī, adulēscēntem quaerō quī ex hāc caupōnā modo fūgit. Eum fortasse vīdistī?”

“Quid?” inquit caupō. “Tē nōn iam vult?”

Terentia irāta caupōnem intuita est.

“Adulēscēntem,” inquit, “ex hāc caupōnā fugientem secūta sum. Vīdistīne eum?”

“Fortasse,” inquit Oeneus, “eum vīdī. Sed quid tum? Cūr eum quaeris?”

Cui Terentia, “Aliquid,” inquit, “mihi abstulit.”

Vir cum ānulīs aureīs subrīsīt tum ita locūtus est: “Ain’ tū? Abstulit? Quid tibi abstulit?”

“Pūgiōnem,” inquit Terentia, “mihi abstulit.”

Tum ille: “Pūgiōnemne tuum? Mēcum sī vēneris, alium tibi dabō; multōs habeō.”

“Nōn tuum,” inquit, “sed meum pūgiōnem volō.”

Tum ille: “Cūr eum tibi abstulit?”

Terentia subīrāta respondit: “Quī sciam? Nōn fuit tempus eum tum rogāre! Sed heus, dīc mihi, adulēscēntem quī pūgiōnem mihi abstulit, nōstīn’?”

“Nōn,” inquit caupō, “nōvī.”

“Vīderāsne,” inquit Terentia, “eum ante?”

Respondit ille: “Saepe vīdī.”

Tum illa: “Quā est faciē?”

Caupō Terentiam intuēns, “Quid?” inquit, “Nescīs quā faciē sit? Nōnne eum forās secūta es?”

“Sum secūta,” respondit, “sed quā faciē esset in tenebrīs vidēre nōn potuī.”

Tum caupō, “Age,” inquit, “quae sciō, tibi dīcam: Ille quem

quaeris adulēscēns est pulcher capillō nigrō, immō pulcher-
rimus, et parvīs est manibus.”

“Geritne,” rogāvit Terentia, “ānulōs aureōs, ut tū?”

“Ānulōs,” respondit, “nōn gerit, quod sciam.”

“Quis,” inquit Terentia, “eum nōvit? Sī saepe hīc fuit, ut
dixistī, fortasse aliquis eum nōvit. Soletne aliquis hīc cum
eō loquī?”

Caupō scelestō similis subrīsit.

“Nōn,” inquit, “sed sī virum capillō nigrō vīs, ecce mē.”

Tum Terentia irāta, “Quid tandem?” inquit, “Tūne habēs
pūgiōnem meum?”

“Nōn pūgiōnem,” respondit caupō, “sed aliquid melius
habeō...” Et gradum magnum ad eam fēcit.

Terentia ē caupōnā fūgit. Neque eō redire cōgitābat: Noctū
Rōmae nōn tantum viae sed etiam caupōnae periculōsae erant.

